

[Henry Christensen.]

syn til, at omsætningsafgiften rent faktisk blev indregnet i den lønregulerende pristalsordning.

Herudover har jeg grund til at spørge den højtærede finansminister om en yderligere ting i denne forbindelse, nemlig hvorfor man endnu ikke har fremsat det i forliget aftalte forslag om, at pristallet, som jo er lovhjemlet i tjenestemandsløven, for tiden beregnes uden skatter og afgifter. Jeg tror, det ville være rimeligt over for arbejdsmarkedet igennem den lov, der her skal til, at gøre aftalen på dette punkt klar så hurtigt som muligt, og jeg beder finansministeren om en udtalelse om, hvornår vi kan vente et sådant lovforslag.

Men i betragtning af denne i sig selv rigtige reform: at tage skatter og afgifter ud af pristallet, er det vist nødvendigt at knytte yderligere et par bemærkninger til den hidtidige form for dyrtidsregulering her i landet.

Vi ligger i disse år, hvad inflation angår, i spidsen i Vesteuropa, og som jeg sagde: pristalsordningen har sit store medansvar herfor. Resultatet af den forventede regulering efter januarpristallet er jo en indkalkuleret almindelig indkomstforhøjelse for vel nok den store part af samfundets borgere på i alt omkring 1 milliard kr. Ud over denne inflatoriske virkning bliver resultatet også, at mulighederne for under overenskomstforhandlingerne at komme bl. a. de lavestlønnede til hjælp bliver så meget desto mindre. Jeg tror derfor, det er påkrævet, at vi snarest muligt når frem til en almindelig reform af den hidtidige dyrtidsregulering.

I venstre har vi som bekendt i mange år næret ønske om at nå frem til et velstandstal som reguleringsfaktor. I Norge har man ikke nogen automatisk ordning, men hvad man kalder halvautomatisk lønregulering efter pristal, hvor udsving af en vis størrelse ikke giver automatiske virkninger, men giver hver af arbejdsmarkedets parter ret til at kræve forhandlinger, hvori man så skal lade indgå overvejelser svarende til dem, der ligger bag betragtningen om velstandstallet. Man spørger altså under sådanne forhandlinger: i hvilket omfang er de samfundsøkonomiske betingelser, bl. a. på grund af forbedret bytteforhold, produktivitets-

stigning el. lign., til stede for en almindelig regulering? Jeg har med tilfredshed mærket mig, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, som jo også er forbundsformand, i et interview i Aktuelt har erklæret, at han har megen sympati eller i hvert fald megen interesse for den norske ordning. Men har regeringen noget syn på dette forhold? Det er jo trods alt også et politisk spørgsmål, allerede af den grund, at hele pristalsordningen jo er lovfæstet i tjenestemandsløvgivningen.

Blandt de mange eksempler og beviser, vi i disse år har fået på restriktionspolitikens svaghed i økonomien, er det mest åbenbare — og det, som også koster os, koster befolkningen dyrt i den nuværende situation — nok efterkrigstidens meget langvarige opretholdelse af bolig- og huslejerestriktionerne. Det seneste skud på stammen er jo forbuddet mod at gå ud over de 130 m². Denne nye restriktion forekommer nok regeringen indlysende; men må jeg bare nævne en af ulemperne — rent bortset fra omgæelserne — nemlig at det vil betyde en yderligere mindskelse af den smidiggørelse, som vi jo netop trænger så hårdt til inden for boligsektoren. Der er f. eks. mange mennesker, som bor i gode, men mindre lejligheder, og som, måske på grund af et øget børneantal, nærer et stærkt ønske om en større bolig; fik de det ønske opfyldt, kunne til gengæld deres bolig overlades til andre, som havde særligt behov for en sådan bolig. Men det lukkes der i nogen grad af for ved yderligere restriktioner som denne.

Vi har jo nok haft en fortsat vækst i boligbyggeriet, men det er dog stadig ikke af et sådant omfang, at vi har kunnet dække efterspørgslen. Den fortsatte knaphed på byggeri har i højere grad end ret meget andet udløst store inflationstendenser, og bolignøden og boligkøen er stadig foruroligende store. Restriktioner har hersket i desværre alt for høj grad. Selv i de perioder, da vi havde mangel på arbejdskraft inden for byggeriet og arbejdsløshed på andre områder, accepterede man her de stærke faggrænser inden for boligbyggeriet. Jeg ved meget vel, at der er ved at gå hul herpå, men altså dels for sent, dels ikke i tilstrækkelig grad. Hvis det ikke var tilfældet, ville det højt betalte byggearbejde selvfølgelig